

Smaa Meddelelser.

Det menneskelige Livs Længde. «Vore Aars Dage ere 70 Aar, og om Nogen haver megen Styrke, da ere de 80 Aar.» Statistikerne beraabe sig hyppigt og gjerne paa dette Bibelord, naar det gjælder at sammenligne den faktiske Dødelighed med et Normalmaal. Thi hvad Forfatteren til den 90de Psalme kunde iagttage for mere end 2000 Aar siden under en sydligere Himmel og under helt andre Samfundsforhold, stemmer endnu ganske med den daglige Erfaring og med den populære Opfattelse. Naar Nogen dør 60 Aar gammel, mene vi, at han nok kunde have levet lidt længere; bliver han over 80 Aar, betragte vi ham som en mere end almindelig gammel Mand; og den, der dør i en Alder af omtrent 70 Aar, forekommer os at have opnaaet en nogenlunde normal Alder, og ved Graven siger Præsten de Efterlevende, at de maa være tilfredse og taknemlige og ikke have nogen Grund til at beklage sig.

Et andet Spørgsmaal er: paa hvor langt et Liv synes den menneskelige Organisme af Naturen at være anlagt? Herpaa kan og skal hint Bibelord ikke give noget Svar, da det kun udtaler noget Faktisk. Fysiologer ere ved Betragtninger af det højere Dyreliv komne til det Resultat, at en dyrisk Organismes naturlige Levetid mindst maa sættes til det Femdobbelte af den Tid, der medgaar til Skelettets fuldstændige Udvikling. Anvendt paa Mennesket, vilde denne Norm, selv om man antog, at Væksten allerede med det 20de Aar var fuldt afsluttet, føre til en naturlig Levetid paa mindst 100 Aar. Men naturligvis er denne Argumentation meget mangelfuld: vi kjende hverken Alder eller Dødsårsag for de i vild Tilstand levende Dyr, og Husdyrene leve under saa overordenlige Forhold, at de ikke

Smaa Meddelelser.

Det menneskelige Livs Længde. «Vore Aars Dage ere 70 Aar, og om Nogen haver megen Styrke, da ere de 80 Aar.» Statistikerne beraabe sig hyppigt og gjerne paa dette Bibelord, naar det gjælder at sammenligne den faktiske Dødelighed med et Normalmaal. Thi hvad Forfatteren til den 90de Psalme kunde iagttage for mere end 2000 Aar siden under en sydligere Himmel og under helt andre Samfundsforhold, stemmer endnu ganske med den daglige Erfaring og med den populære Opfattelse. Naar Nogen dør 60 Aar gammel, mene vi, at han nok kunde have levet lidt længere; bliver han over 80 Aar, betragte vi ham som en mere end almindelig gammel Mand; og den, der dør i en Alder af omtrent 70 Aar, forekommer os at have opnaaet en nogenlunde normal Alder, og ved Graven siger Præsten de Efterlevende, at de maa være tilfredse og taknemlige og ikke have nogen Grund til at beklage sig.

Et andet Spørgsmaal er: paa hvor langt et Liv synes den menneskelige Organisme af Naturen at være anlagt? Herpaa kan og skal hint Bibelord ikke give noget Svar, da det kun udtaler noget Faktisk. Fysiologer ere ved Betragtninger af det højere Dyreliv komne til det Resultat, at en dyrisk Organismes naturlige Levetid mindst maa sættes til det Femdobbelte af den Tid, der medgaar til Skelettets fuldstændige Udvikling. Anvendt paa Mennesket, vilde denne Norm, selv om man antog, at Væksten allerede med det 20de Aar var fuldt afsluttet, føre til en naturlig Levetid paa mindst 100 Aar. Men naturligvis er denne Argumentation meget mangelfuld: vi kjende hverken Alder eller Dødsarsag for de i vild Tilstand levende Dyr, og Husdyrene leve under saa overordenlige Forhold, at de ikke

sige Noget om det Naturmæssige; Negeren betragtes som udvoxen, allerede naar han er 16—17 Aar gammel, Nordevropæren knap med det 24de Aar, og dog lader det sig ikke paavise, at den naturlige Levetid er i en tilsvarende Grad længere for Nordevropæren. Trods saadanne Indvendinger mod Argumentet, tør man dog ikke afvise Tanken om et vist Forhold mellem Væxtperioden og den naturlige Levetid som ganske uberettiget. Andre Vidnesbyrd tale ogsaa for, at Menneskelivet er anlagt paa mere end 70—80 Aar. Den naturlige Død er egenlig den, der indtræder som en Følge af Alderdomssvaghed, Kræfternes langsomme gradvise Hensvinden, Livslysets Udslukken uden nogen større ydre Anledning, hvad de Gamle kaldte Euthanasie. Men saadanne Tilfælde paa Euthanasie indtræde kun sjældent før det 80de Aar, men i Almindelighed kun i den allerhøjeste Alder. De talrige Exempler paa Mennesker, der blive over 100 Aar gamle, vilde ogsaa være temmeligt uforstaaelige, naar den normale, fysiologisk motiverede Grænse for Livet laa mellem 70 og 80. Sandheden er vel den, at der hverken i det Aandelige eller i det Fysiske er afstukket bestemte, uoverskridelige Grænser for Menneskeheden, men ogsaa med Hensyn til Levetiden er Alt videreudvikleligt, og et *plus ultra* aldrig udelukket. Middelalderens Hygiejne og Therapi forekommer os barbarisk, og paa det 19. Aarhundredes Sundhedspleje og medicinske Viden ville fremtidige Aarhundreder se ned. Den Tanke, at Misforholdet mellem Livets faktiske Korthed og dets naturmæssige Længde skyldes Vildfarelse og Synd, sociale og moralske Fejl, ligger ogsaa udtalt i de hebræiske Sagn om de første Menneskers Alder og i de græske Myther om en Guldalder, hvor Alle opnaa den højeste Alder. Nu vil man snarere søge Guldalderen i en fjern ubestemt Fremtid. Fremskridtet og Udviklingsevnen, som vi se overalt, vil tillade os at tro paa en fremtidig Guldalder, da det vil blive sagt om den, der dør i sit 80de Aar, at han kaldtes bort i en endnu kraftig Alder og endnu ikke havde naaet det naturlige Maal for det menneskelige Liv.

Blive vi nu imidlertid foreløbigt staaende ved Psalmistens 70 Aar, og betegne vi det som et idealt Maal, at alle Menne-

sker naa det 70de Aar, saa have vi i den Brøkdal eller Procent, som de, der faktisk naa dette Maal, udgjøre, ligesom en Maalestok, en Kursseddel, efter hvilken vi bedømme Menneskehedens Aktier, deres Afstand fra Pari. I Mellemeuropa blive af 100 Fødte kun 18 70 Aar gamle, og kun 11 75 Aar gamle. Menneskehedens Aktier have altsaa omtrent samme Kurs som tyrkiske eller spanske Papirer. Men Historikeren og Statistikereren har al Grund til at tro, at i ingen tidligere Periode og hos intet ældre Folk var Kursen bedre.

(Efter G. Rümelin).

En usædvanlig Trilling-Fødsel. I «Social-Correspondenz» giver Direktøren for Kongeriget Sachsens statistiske Bureau, Prof. Dr. Böhmerl, Meddelelse om et i Befolkningsvidenskaben maaske enestaaende Tilfælde, der nylig er forefaldet i dette Bureaus Praxis: en Moder har med et Mellemlum paa 9 Dage født to Børn levende. Bureauet, hvis Opgave det er at sammenstille og bearbejde Fødselsstatistiken, tvivlede først om Meddelelsens Rigtighed, og indhentede derfor yderligere Oplysninger hos vedkommende Avtoritet («Standesamt»). Derefter synes det imidlertid at være sikkert, at en Kone i Elsterberg i Sachsen har født d. 24. Fbr. 1878 en Dreng og d. 4. Marts s. A. en Pige, levende.
